ANUL I, Nr. 5 şi 6 — 6 PAGINI 2 LEI EXEMPLARUL — Alexandria 24 Ianuarie 1937

GARDA TELEORMANULUI

Intreabă veneticul, intreabă tot streinul,
In suflet cu trădarea, pe limbă cu veninul,
Şi ţara mea superbă răspunde: „-a'nviat
„Din morţi Românul nostru, de voi crucificat".
. . . .
Ei ştiu că Domnul varsă lumină din înălţime,
Pe oameni şi pe fiare, pe gâzi şi pe victime,
Cunoască dar în tine, *Române generos*,
Imaginea divină — *fii sus şi lasă-i jos*!

Al. Depărăţeanu

Director VASILE B. IONESCU

Redacţia şi Administraţia, Boulevardul I. G. Duca, 55, Alexandria

ABONAMENTE:
Un an lei 100. Instituţiile şi susţinătorii lei 200

FARISEISM PROFESIONAL

Descuamaţia epidermei morale îşi scutură nefolositorul rezidiu până şi de pe cele mai simple mentalităţi ale păturei rămase încă nepătată. Superstructura spirituală, câştigată sau moştenită, îşi leapădă cu dispreţ paravanul solzilor ce mascau până aci vidul cărnii şi al pornirilor inferioare.

Isgonit din nobila carapace a sufletului, trupul îşi etalează nesfârşita-i goliciune; dar, aşa neprotejat şi expus ridicolului, îşi bălămbăne neputinţa în gesturi groteşti, devenind astfel paiaţa propriei sale fiinţe pierdute. Găsindu-se într'o veşnică reclamaţie şi fugă după demnitatea călcată altădată în picioare, omul trupului se sbate în ghiarele unui fariseism specific, profesional, care marchează nu numai superficialitatea spirituală, ci mai ales anarhismul moral. Somnifera lui PERSONALITATE STOMACALA se trezeşte numai în spasmul senzaţiilor organice şi, în dorinţa de a părea celace nu e (şi n-a fost niciodată!) îşi poceşte glasul, împrumutând botniţa animalelor de circ, care au cel puţin scuza unui prizonierat forţat. Incultul însă, stăpânit de un parvenitism material, formează astăzi cărămida în descompunere ce stă — morţiş şi obraznică — la baze micii societăţi morale, pe care caută veşnic s'o surpe, de a se face tot o ţărână, de a se înfrăţi cu ea, de a face să i se piardă obârşia dubioasă

Cucernicia a pierit în valurile fariseismului distructiv şi astăzi nu te mai loveşti decât de vorbe goale, fără sens, ale celor lipsiţi de simţul elementar şi necesar oricărei bresle. Obrăznicia a rămas arma inculţilor şi, sub laşitatea loviturilor ei, brutele câştigă stima arginţilor, cu care caută să predomine, dar care-i aruncă în cuşca caraghioslâcului; ba unii se transformă subit în scriitori, cu pretenţii de a fi chiar savuraţi, desvăluindu-şi — pe nesimţite — taraba naivităţii lor, mascată până aci de sfânta tăcere.

Imbrăcându-se nemţeşte, modestul meseriaş de ieri, devine vampirul ucenicilor săi, pe care-i secătueşte de ultima picătură de energie, urcând astfel treptele parvenitismului, dar având grijă să învălue nelegiuita lui faptă într'un fariseism, asimilat cu îmbelşugare, însă plasat aşa de stângaci, încât parazitul societar nu reuşeşte decât să-şi plimbe proeminenţa pântecului păros, în atmosfera lui de întuneric, somn, alimentaţie şi ridicul.

Demască fariseul şi, pe loc, a turbat: urlă, muşcă şi, când — în sfârşit — observă şi el că n-a executat decât un număr de circ, de-abia atunci se retrage în cochilia animalismului său, în care n-a pătruns niciodată dresorul universal: CULTURA.

V. Ionescu-Barbu

Statuia domnitorului Alex. Ion Cuza

Alexandrenii şi Unirea

Actul Unirei Principatelor Române găseşte oraşul nostru de-abia la încheierea primului său sfert de veac de existenţă; totuş, învăluiţi de un sincer şi cald sentiment patriotic şi pătrunşi de importanţa măreţului act, alexandrenii nu puteau pierde prilejul acesta fericit şi, pentru a arăta profundul lor devotament şi neţărmurita lor dragoste către cel ce a înfăptuit Unirea, ei înaintează Măriei Sale Domnitorului Alexandru Ioan Cuza următoarea scrisoare omagială:

Prea Inălţate Doamne,

„Ziua de 24 Ianuarie este una din cele mai solemnele ce a avut România, în trecutul ultimelor două secole, căci Măria Voastră ne dete Unirea, care era dorinţa universală a Moldo-Românilor; generaţiile viitoare vor mărturisi aceasta şi va vibra peste secoli mărirea ei.

Astăzi, o eră nouă schimbă soarta României şi inimile tuturor, pline de bucurie şi entuziasm, ţintesc la viitoare fericire al cărui simbol sunteţi Măria Voastră.

Abia intraţi în calea regenerării şi totul înfăţişează o schimbare, totul salută şi promite un viitor fericit.

Obştescul oraş Alexandria, din districtul Teleorman, organizat abia de 25 ani şi condus de fondatorii săi pe baza privilegiului ce-i este dat, înfăţişează şi *se poate compara cu oricare din oraşele ce numără mai mulţi secoli pacifici*, căruia locuitorii, toţi de clasa comersanţilor, în entuziasmul lor — pe lângă membrii numiţi în deputăţia districtului, din sânu-i — au format şi o osebită deputăţie, pe sub însemnaţii prea plecaţi, ca să înfăţişeze Măriei Voastre omagiul şi devotamentul lor, care venim a saluta buna venire a Măriei Voastre în *Capitala României ce astăzi e Patria noastră* şi drept simţitoarele dovezi de devotament,

Vă urăm cu toţi deplină fericire şi putere, spre a putea corespunde grelei şi marei misiuni la care sunteţi chemaţi a împlini.

Dumnezeu a binecuvântat Unirea Românilor şi binecuvântarea Sa ne va conduce, prin Mărirea Voastră, pe calea prin care să ajungem la prosperitatea destinată acestor frumoase ţări.

Să trăiţi Măria Voastră întru mulţi fericiţi ani!

Să trăiască Unirea Moldo-Românilor!»

1859 Februarie 9.

P. S. Această scrisoare a fost transcrisă, cu ocazia centenarului oraşului, de d-nul Vasile Ionescu-Barbu.

SUPREMA DATORIE

de **Alexandru Colfescu**

La congresul judeţean al Partidului Naţional Liberal din 1936, la Roşiorii-de-Vede, am vorbit în numele sectorului Alexandria.

Pe scenă luaseră loc, în afară de invitaţii de la centru, fruntaşii judeţului, parlamentarii, cei înscrişi la cuvânt, etc. şi nelipsiţii intruşi, neofiţii grăbiţi ai politicei cari, pe zigzagul celor mai întortochiate drumuri caută să fie primii la paradă.

Mă gândeam, — în clipa când am luat cuvântul, — că sub povara suplimentară a tuturor nechemaţilor veniţi să se închine în faţa şefului şi să fie văzuţi alături de el, s'ar putea ca bătrâna scenă să se prăbuşească din moment în moment.

Terorizat de acest gând vorbeam când, văd strecurându-se cu greu prin mulţime, dând brânciul de rigoare cu coatele în stânga şi dreapta, vreo 10-12 domni pe cari i-am recunoscut imediat. Erau reprezentanţii presei din capitală: doi români şi zece evrei.

La Bucureşti i-am întâlnit zilnic pe la cabinetele miniştrilor, secretarilor generali şi mai cu seamă pe la ordonanţări şi plăţi. In repetate rânduri, cu îndrăsneala caracteristică rasei, trecând peste toţi cei ce aşteptau cu ceasurile să fie primiţi, peste şefii de cabinet, i-am văzut deschizând *cu piciorul* uşile miniştrilor şi intrând ca la ei acasă.

Aşa şi acum, pe scena şubredă şi ameninţătoare, unde un singur român nu ar mai fi putut pătrunde, cât ai număra până la cinci, cei zece gazetari sărindăreni erau sus.

Şi ca într'o străfulgerare luminoasă am avut în faţă imagina ţării noastre de oameni modeşti, muncitori şi toleranţi în mijlocul cărora s'au strecurat, — ca pe scena de la Roşiori, — un număr mare de străini, cari au schimbat faţa oraşelor noastre, au acaparat comerţul şi o mare parte din industrie.... Şi-am văzut în acea clipă pe cei ce pretind că formează a treia putere în stat, presa românească menită să moralizeze şi să determine curente de opinii...

Şi-am văzut toată reţeaua solidarităţii francmasonice a celor ce se consideră *„poporul ales"* şi cari au ca doctrină talmudică *„pe cel mai bun dintre goimi ucide-l"*... Şi-am văzut pericolul *„spiritualizărei graniţelor"*, al comunismului, cu tot cortegiul agenţilor din seminţia Paukerilor, Grauerilor, Brauerilor, Braunşteinilor şi Blumenfelzilor;.... bolşevizarea muncitorimei, nenumăratele procese de spionaj, otrăvirea ţărănimei cu spirt metilic, atentatele Goldşteinilor;.... tradiţiile, obiceiurile, poezia şi cântecul românesc pângărite; subminarea bisericei prin diverse secte şi, în fine, pericolul unui războì viitor contra duşmanilor din afară, ameninţaţi deopotrivă şi de duşmanii dinlăuntru....

Fără a ţine seama că se şifonează protocolul — deoarece eram gazdă iar presa era invitata noastră — am dat frâu liber unei filipice naţionaliste, unui năvalnic gând înaripat cu cel mai curat românism.

Că mi-am atras anatema anumitei prese, nu-i de mirare, dar, că s'au găsit oameni, cu situaţii în diverse partide, cari să spună că din acel moment soarta politică a lui Colfescu este pecetluită, aceasta a fost o mare greşală căci timpul îi desminte şi în curând îmi va da complectă dreptate.

Nu mă îndoesc că partidul ce se pretinde de guvernământ şi care nu practică naţionalismul nu este la înălţimea vremurilor actuale şi nici nu ascultă porunca din adâncuri a instinctului de conservare al neamului.

Fiindcă, mai curând sau mai târziu, în Europa se va da lupta pe viaţă şi pe moarte, între naţionalism şi internaţionalism.

Zorile acestei uriaşe bătălii se văd destul de clar în Spania, unde roadele unei civilizaţii de secole se năruie.

Ţările cari vor fi guvernate în spiritul naţionalismului, îşi vor păstra fiinţa lor; celelalte vor fi condamnate pieirei.

In ceace priveşte partidul naţional liberal, din care fac parte şi care, la răscruci de vremuri numai din dragostea de ţară şi din cel mai curat naţionalism a patronat Unirea Principatelor, aducerea Dinastiei, Războiul de la 1877, Ridicarea României la rangul de Regat, Războiul pentru Intregirea Neamului, Exproprierea şi Improprietărirea şi care, în ultima guvernare, a luat măsuri cu caracter legislativ prin care stăvileşte intrarea streinilor în ţară, revizueşte încetăţenirile, stăvileşte invadarea streinilor în societăţile anonime, fixând o proporţionalitate prin l e g e a muncei naţionale, impunând o administraţie românească în ţinuturile alipite, ca şi întrebuinţarea limbei naţionale în instituţiile oficiale, acest partid nu poate merge mai departe decât tot pe linia aceasta a românismului şi a celui mai curat naţionalism.

In ceace mă priveşte, fără teamă de duşmani sau prieteni, consider că a lupta pe terenul celui mai intransigent naţionalism este **suprema datorie.**

COMUNISM AD-HOC

de **Alexandru Colfescu**

Printre primele cerinţe doctrinare ale comunismului este şi *desfiinţarea noţiunilor de graniţă şi naţionalitate.*

Iată dece vara trecută când alegerile generale din Franţa ne-au arătat numărul mare de mandate luate de partidul comunist, când chiar în arondismentul I, cel mai burghez din Paris, a reuşit deputatul comunist şi când ca exponent al frontului popular D-nul Leon Blum, a fost însărcinat să formeze guvernul marei noastre surori, mulţi români au fost cuprinşi de teama, — în mare parte justificată — că Franţa porneşte pe un povârniş periculos pentru ea şi Europa; teamă legitimă, căci pentru noi românii Franţa este şi rămâne aliata noastră de ieri şi de mâine.

Noi nu putem uita sprijinul nelimitat pe care Franţa ni l-a dat în timpul războiului pentru Intregirea Neamului, refacerea armatei refugiată în Moldova, noua instrucţie predată de misiunea franceză, materialul de războì trimis atunci, precum şi ajutorul dat la masa verde a păcei.

După aceste alegeri pentru mulţi români s'a putut pune chiar problema unei noi orientări a politicei noastre externe, vorbindu-se de o nouă axă.

Curând însă, spre satisfacţia noastră, s'a putut constata că programul de alegeri al frontului popular ca şi infuzia comunistă sunt departe de ceace visau propovăduitorii internaţionalei.

In adevăr, printre legiuiri

Urmare în pagina 6-a

Citiţi, răspândiţi şi susţineţi GARDA

Dialog regăsit

— „Ce zici bade", — spunea unul dintre dânşii, care părea a fi mai tânăr, — „după Valachia vor mai veni şi alte ţări româneşti să se unească cu noi?"

— „Nici vorbă că da", — răspunse celălalt serios, — „căci dacă nu o trăi Vodă Cuza să-şi vadă visul cu ochi, vor face alţi după pilda lui. Crede-mă pe mine, frate, Cuza este om cu noroc şi-i bun de saftea".

Artistică, Culturală, Literară

Viclenia Rebecăi

binecuvântarea și fuga lui Iacob

Din Patriarhii, transcriere de V. I. Barbu.

Nataniel povestește Iuditei în ce chip Iacob a câștigat dreptul întâiului născut și binecuvântarea ce se cuvenea lui Isav:

...„Isaak, stăpânul meu, petrecând o noapte fără somn și-a simții, azi dimineață, sufletul trist și apăsat și temându-se ca nu cumva apucându-l boala la care este supus de vre'o câteva zile, să moară fără veste, a trimis, după cum știi, de cum s-a făcut ziuă, să cheme pe Isav. Către al noulea ceas a sosit tânărul nostru stăpân și mult s-a întristat găsind pe tatăl său atât de slab și atât de greu pătimind. A șezut lângă patul bolnavului, hotărând a nu se depărta de lângă dânsul, când Patriarhul l-a poruncit să se ducă la vânătoare, să-i caute vânat și, dacă va găsi să-i gătească o bucată bună și să i-o aducă, pentru ca, după obiceiul evreilor, să poată mânca dintr'însa și să-l binecuvinteze înainte de a muri. Eu, dimpreună cu celelalte slugi, stam în picioare dinaintea ușii, când Isav a trecut ca o săgeată pe lângă noi; tolba sa de aramă răsuna și își scutura arcul deasupra capului său. Frumusețea sa cea bărbătească, talia sa cea mândră, căutăturile sale cele nobile, care exprimau când nădejdea despre însănătoșirea părintelui său, când nerăbdarea de a-i satisface dorințele, a fost multă vreme obiectul discuțiunei noastre. Imediat, după aceasta, am văzut de departe pe Iacob trecând peste câmpie și mânând înaintea sa o cireadă de vaci. Se zice că aceasta ar fi un dar dela Isav, dar eu nu pot crede.

Iacob lăsând cireada în grija păzitorilor a intrat în locuința noastră și auzind glasul mamei sale, care-l chiema încet, s-a îndreptat către cămara cea tainică a sa. Șezuseră câtva timp încuiați acolo, când intrând eu în cămara mea, am auzit pe Iacob zicându-i stăpânei noastre:

—„Maică, mâinile mele nu sunt păroase ca ale lui Isav. De mă va pipăi tatăl meu, va afla că îl înșeli și mă va blestema în loc să mă binecuvânteze!"

La care Rebeca îi răspunse:

—„Blestemul său să cază asupra mea, fiul meu. Ascultă numai de povețele mele!"

Iacob, eși în grabă, după rugăciunea mamei sale, și s-a dus să caute doi iezi, din care ea a gătit apoi o mâncare plăcută; după aceia a luat sfântul veșmânt al lui Isav, pe care îl purta—înainte de însurătoarea sa—când aducea jertfe sau săvârșea alte ceremonii religioase și l-a dat lui Iacob să se îmbrace cu el. Mâinile și gâtul său le-a înfășurat cu pielea iezilor și, după ce s-a gătit astfel ca să nu fie cunoscut, i-a dat mâncarea să i-o ducă tatălui său.

Intrând Iacob în cămara tatălui său a zis: „Iată-mă"!

—„Cine?, a întrebat încet Isaak, cine ești tu?"

Iacob a răspuns (și glasul său tremura):

—„Eu sunt Isav cel întâiu născut al tău; am făcut ceeace mi-ai poruncit. Scoală-te, așa dar, o tată!, și mănâncă din vânat și pe urmă să mă binecuvintezi".

Iudit își împreună mânile cu putere; din gura sa cea încleștată nu eși nici un murmur de plângere; dar ochii săi exprimau turburarea ce se 'ngrămădise în sufletul său.

„Stăpânul meu, urmă Nataniel, mirându-se că și-a văzut dorințele împlinite cu atâta grabă întrebă pe Iacob cum a putut prinde așa de iute un cerb, și iată care i-a fost răspunsul:

—„Pentrucă Domnul Dumnezeul tău mi l-a trimis.

Patriarhul, șezând atunci pe patul său, i-a zis:

—„Apropie-te ca să pot cunoaște dacă într'adevăr tu ești fiul meu Isav și, pipăindu-l a adăogat: vocea ta pare a fi a lui Iacob, dar mâinile sunt ale lui Isav".

Nevrând, cu toate astea, să dea la voia întâmplării binecuvântarea pe care nu o mai putea întoarce, l-a mai întrebat odată: „tu ești cu adevărat fiul meu Isav?", la care Iacob a răspuns: „eu sunt".

...Apoi l-a binecuvântat. Patriarhul a poftit lui Iacob roua cerului și îmbelșugarea pământului. Prin-tr'însul trebue să vină mântuirea la omul cel căzut. Singur moștenitor al averilor tatălui său, va fi mare, puternic și stăpân al fratelui său și al copiilor acestuia...

După plecarea lui Iacob, a venit și Isav cu o bucată bună din vânatul proaspăt. Văzând înșelăciunea, tremurul ce l-a apucat pe Isaak creștea tot mai mult:

—„Unde, a zis el, unde este acela care mi-a adus vânat?, a fost aci cu un minut mai înainte; am mâncat mai înainte de întoarcerea ta și l-am binecuvântat. O Isave! Fratele tău Iacob s-a folosit de slăbiciunea mea, m-a înșelat,... el ți-a răpit dreptul întâiei nașteri și binecuvântarea părintească! cu toate acestea el va rămâne binecuvântat".

Isav căzând în genunchi lângă patul lui Isaak, vărsă lacrimi de durere. Numai o binecuvântare ai tată?, strigă nenorocitul.

„—Numai una"!, răspunse Patriarhul.

. . . .

Rebeca încredințând pe Patriarh despre primejdeia cei amenință pe Iacob (Isav și Iudita îl căutau spre a-l omorî), adăogă:

—„Nu-ți spuneam eu totdeauna că sufletul Iuditei este plin de fiere și de răutate? Dar, urmă ea cu o mânie care se părea că triumfă, jertfa lui Isav va scăpa! Scoală-te Iacobe! Ascunde-ți durerea fiul meu. Tu ai primit binecuvântarea. Trebue să trăești ca să te bucuri de ea și să împlinești făgăduelile, pe care Cel prea înalt ți-le-a dat. Pleacă, fugi la fratele meu Lavan —la Padan-aran— și șezi la dânsul până va trece mânia lui Isav"...

—„Pleacă, zise Patriarhul, nu adăoga și altă nedreptate la cele ce ai făcut fratelui tău, lăsând ca sângele tău să cadă asupra capului său. Dându-i încă o binecuvântare, îi zise: Pleacă cu D-zeu, fiule; mila Lui să te ferească de toate nenorocirile viitore, precum ai scăpat acum dela moarte!"

Iacob îmbrățișă pe tatăl său; își apăsă buzele pe mâinile sale și le udă cu lacrimi; după aceia se sculă și se aruncă în brațele mamei sale. Amândoi păstrară, mult timp, o tăcere adâncă. In sfârșit, se smulse din brațele ei și luându-și toiagul și traista cu o pâine, rătăci mult timp prin locuri pustii...

IUBIRE

de Traian Demetrescu

Soldatul Ion nu știe carte,
Că 'n satul lui a fost
Cioban la un boer, — și iacă,
Rămas-a omu prost!

De patru luni e în cazarmă
Și n-a 'nvățat, nătângu,
Nici cum să meargă, când sergentu
Comandă: „dreptu... stângu..."

Dar lui nu-i pasă! — îl usucă
Un dor nebun de-o fată.
Frumoasă, vere!... știi, cu ochii
S'o sorbi, bat-o s-o bată!...

Și cum nu poate să-i trimită
O slovă dela el,
Soldatul Ion e trist săracu,
Nu râde mai de fel.

Când întâlnește-un om din satu!
Il roagă blând: „mă, frate,
„Să spui Ileanei... că sunt bine,
„Și... multă sănătate!".

Din volumul Aquarele.

Interpretări diferite

Țarul Nicolae I al Rusiei, care avea obiceiul să facă adesea plimbări incognito prin Capitala sa, găsi într'o zi pe un om stând gânditor înaintea statuiei lui Petru cel Mare. Curios, îl întrebă la ce se gândea așa adânc?

—„Aș vrea să știu, răspunse omul, pentru ce Petru cel Mare arată cu o mână spre mare, iar cu cealaltă spre Palatul Justiției?"

—„Aceasta înseamnează — zise țarul—că Petru cel Mare a fost în acelaș timp și ocrotitorul comerțului și al justiției".

—„Așa?, îți mulțumesc că m-ai lămurit, zise necunoscutul, căci eu credeam că Petru voia să spună că acela care are aface aici cu justiția, poate să se ducă să se înece".

„Astra"

Ce este 'n mână, nu e minciună

— 1817 —

Versuri după I. Văcărăscu

Veșnic se 'nșală cine gândește,
Că ziua de azi mâine-o găsește;
Ceasul ce trece nu se întoarce,
Firul se rupe nu se mai toarce.

„Ce este 'n mână, nu e minciună".
E vorbă proastă, dar foarte bună!
Zdravănă minte și judecată
La puțini oameni vezi că e dată;
Cei mulți în vise cred neghiobește
Și ce-au în mână pierd nebunește.
Mai neiertată a lor greșală
E, când orbirea și-o spun drept [fală
Și li se pare că au cuvinte;
Dar fantesia pe om îl minte!
Eu pentru una de azi plăcere,
Dau mii de mâine la cin' le cere:

Și zic cu mica mea cunoștință,
După putere având voință,
Nepierzând vremea, cât l-oi fi trai!
In lume omul găsește Rai!...

Transcriere de V. I. BARBU

DIVORȚ IN BORNEO

Intr'un jurnal de călătorie al unui colonel englez se citește următoarea nostimă schiță despre un proces de divorț din insula Borneo:

Stam — povestește colonelul—alături cu Rajahul pe o platformă înaintea casei sale și beam ceai în răcoarea serii. Pe când fumam liniștiți și în tăcere, deodată furăm turburați de gălăgia unei femei foarte frumoase, care împodobită cu flori în păr și cu bijuterii de argint în jurul brațelor si gâtului, urcă scara și plângând cu hohote se aruncă la picioarele Rajahului. Incet și tacticos se urcară după dânsa câțiva locuitori ai satului, înfășurați în mantalele lor lungi de fabricație proprie și se așezară în tăcere la dreapta și la stânga Rajahului.

Șeful își continuă neturburat fumatul, așteptând să termine femeia cu bocitul și să-și spună păsul. Apoi observă adresându-mi-se: „Plânsul ușurează inima femeii". Mai trase iar câteva fumuri parfumate din pipă și, văzând că femeia nu mai înceta, zise cu solemnitate:

—„De trei lucruri trebue să se ferească oricine: întâiu, să n'ajungă în stare să nu poată plânge; al doilea, să nu plângă făr' să știe pentru ce și; al treilea, să nu plângă prea mult".

Condiția din urmă fu accentuată cu atâta tărie, încât prin toată adunarea trecu un murmur de aprobare.

Femeia ridică capul și zise:

—„Tată, eu nu pot să mai trăesc cu Tavughei. Il urăsc!"

—„Ce ți-a făcut? Te-a bătut?"

—„Nu, nu m-a bătut, dar n'are încredere în mine. Mă păzește într'una și asta nu pot să sufăr. Vreau să mă despart. O, părinte!, urmările unui refuz să cadă asupra capului tău!"

Tavughei ieși din mulțime. Mai întâi se înclină adânc, apoi se așeză la pământ înaintea Rajahului.

—„Stăpâne, zise, am văzut-o sbenguindu-se cu altul".

—„Nu-i adevărat, minte! strigă tânăra femeie, în timp ce lacrimile îi inundau obrajii. Am fost numai cu celelalte femei după apă la râu; acolo a venit Paloten, iubitu... Aduți și noi ne-am apucat să-l stropim cu apă. Omul acesta—și arată cu un gest de dispreț la bărbatul ei— omul acesta ne spiona după un copac; a venit la mine, m-a târât de braț, m-a certat înaintea celorlalte femei. Niciodată n-am mai pățit așa rușine. O tată, redă-mi libertatea! Nu mai vreau să trăesc cu dânsul!

Urmă o tăcere adâncă întreruptă numai de plânsul cu sughițuri al femeii. Tavughei era așa de plouat, încât ar fi vrut mai bine să-l înghită pământul decât să stea acolo.

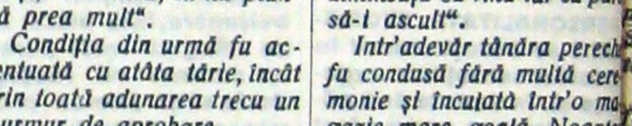
In sfârșit, Rajahul vorbi... dete sentința următoare:

—„Voi cei trei mai bătrâni, veniți încoace și luați de aci pe acești doi care calcă legea cea sfântă. Lăsați-le numai câte o broboadă și închideți-i împreună în magazia cea mai deșartă. Mâine dimineață să vină iar cu părinții să-i ascult".

Intr'adevăr tânăra pereche fu condusă fără multă ceremonie și încuiată într'o magazie mare, goală. Noaptea fu foarte rece și, pe când mă învăluiam mai bine, nu mă putui opri să nu admir înțelepciunea Rajahului.

A doua zi de dimineață cei trei bătrâni se duseră să dea drumul certaților și să-i aducă iar înaintea Rajahului. Dar dânșii, ținându-se de mână, se strecurară binișor și repede înapoi acasă.

„Astra"

Constantin I. Goga: Cântece din Țara mea

Poesia românească de după războiu a însemnat o diferență stilistică și intelectualistă de mare importanță față de cea veche. Normele estetice stabilite de Titu Maiorescu au fost insuficiente în fața nouei poesii *moderniste*, cu înțelesuri filosofice și băiguelі inutile. Era necesară (și încă mai este) o întoarcere la clasicism, înțelegând prin aceasta adaptarea *sentimentului* la forma *corespunzătoare*. Evoluția postbelică a poesiei românești ne presintă unele exemple antologice care îmbină fericit un simțământ general-omenesc într'o formă specifică, particulară și românească. *Adrian Maniu, Ion Pillat, Aron Cotruș, Nichifor Crainic*, din generația trecută, iar din generația tânără *Radu Gyr, Mircea Streinul, Marta Rădulescu* și *CONSTANTIN I. GOGA*.

Constantin I. Goga se situează printre poeții cu adevărat talent ai contemporanului. Plecând de la un sentiment comun, *iubirea de țară* sau *admirația unei troițe*, poetul gorjan se simte pătruns, și asta o constatăm din versurile sale, de un *misticism profetic*. Anticipator al destinului și cercetător asiduu al prezentului, poetul *Goga* își traduce simțământul în vers.

Motivul de inspirație, în volumul CANTECE DIN ȚARA MEA este, aproape în întregime, de ordin patriotic, național. Prin unele locuri dragostea de țară lasă loc creștinismului și atunci poetul, din neînfricat luptător de vers devine pios slovei. Chiar prima poesie o frântură de dovadă. De pildă rândurile:

Țara mea e țara gliei
Țara doinelor în zori cântate
Cu arcușul ciocârliei
Pe vioara vremilor uitate

ne arată un cântăreț neînfricat al neamului, ca apoi,

La icoană, îngenunchi,
Spre un sfânt cu aripi năruite
M'am rugat s'o văd mănunchi
De credințe pe cruci dăltuite

să ne prezinte un poet religios, mistic, evlavios.

De altfel în toată poesia lui *Constantin I. Goga* se vede *misticismul național* sau cel *religios-moral*. Poetul iubește fragilul, frumusețea mică, isvorul, crucea, figurile profetice din trecut și tot ceeace cuprinde în interior nota *religiozității, piosului, eticului* și *naționalității*. Educația pe care o face,—indirect — tinerelor vlăstare este în nota dragostei de neam, de pildă, undeva într'o poesie spune:

Și să te rogi cu tăticu
Să ne țină țara noastră mare
Cum se roagă și bunicu
Când citește'n zi de sărbătoare

Să nu se pară însă că d. *Constantin I. Goga* este un liric retras, între hârtie și toc, departe de sgomotul politicului de astăzi. Din contră: în fața situației contemporane evlavia pentru pământ se transformă în *odă*, cu note energice românești.

Pământ în care odihnesc stră- (bunii
Ce ți-au păzit hambarele de pâine
Te sculpă azi străinii și nebunii,
Stăpâni pe ziua noastră cea de (mâine

și mai departe, în aceiași poesie:

In lupta noastră sfântă, legionară
De vom cădea de drumuri năruite
Să ne ridici, stejari, din humă (iară
Cu frunțile de moarte miruite.

(*Pământ*)

Revolta poetului merge gradat până la EXPANSIV, devenind, în unele locuri, RETORIC și deci, PROZAIC.

Dreptatea nu cunoaște lumânare
Și nici cosciug, nici fețe bocitoare;
Dreptatea-i fulger aruncat în zare
Și pumn învolburat în miez de (soare.

(Cântare)

Din punct de vedere *pur estetic* acest procedeu este în discordanță cu normele *artei pentru artă*, însă *artificialul* din partea retorică a primelor trei rânduri este anihilat de ultimul rând, o adevărată perlă poetică prin *plasticul cuprins în el*.

In *Cântece din Țara mea* sânt poesii de o valoare estetică incomparabilă. De pildă: *Cruce de mesteacăn, Rugă, Lui Eminescu, Ruină*, etc.

Cităm, pentru frumusețea lăuntrică, un vers din poesia RUINA:

Când vor plânge pe sub brazi (copilașii ce n'au pâine
Să nu-i cerți că varsă lacrimi (din privire de venin
Să le-arăți pe cer de vis, zorii (zilelor de mâine
Rândunele de speranță,—păsă- (rele de carmin

Mai sunt atâtea versuri atât de frumoase prin: *motivul de inspirație* dela care pleacă poetul, *cadența, comparațiile* și *inegalabila* rimă încât spațiul ne este prea mic să le înfățișăm cititorilor noștri.

Poesia d-lui *Constantin I. Goga* cunoaște o frumoasă *inspirație* și o *expresie neîntrecută*. Cei care vor să se odihnească *intelectual* găsesc în „*Cântece din Țara mea*" un refugin de prim ordin.

C. PARLE...

ICOANE SCUMPE

O scrisoare deschisă

Dragă Domnule Ionescu,

Deși, «Non e dolor magiore, ricordarsi»... — cunoști prea bine faimoasele versuri ale lui Dante — și, cu toate că nu-mi dai decât răgazul a câtorva ceasuri, totuș, de dragul evocărei unor ființe și fapte coborâte dincolo de zarea asfințitului și în hatârul D-tale, îți trimit puținele și nedepănatele rânduri, aidoma cum aducerile mele aminte le fac să picure.

Când am pășit în viața profesională printre cei cărora, cu adevărat, le-am fost drag — fără să știu nici acum de ce — era și bătrânul preot Alexandru Ghelican în casa căruia, nu arareori, ne adunam: Traian Enescu, Anton Văcăreanu, Mihai Mândreanu, plugarii Alecu Simion și Stan Frumosu și eu.

Avea preotul Alexandru Ghelican un vin Dumnezeesc (spre a afli celui ce, cândva, îl va interesa, o spun pentrucă preotul Ghelican a fost cel dintâi care a cultivat, în Alexandria, vița „americană"), o neoboseală în a coborî și urca treptele pivniței și o dragoste de a te găzdui, cum nu mi-a fost dat să 'ntâlnesc. Și, mai avea preotul Ghelican: o fulgerătoare deșteptăciune, un viu bun simț și o nețărmurită dragoste pentru aproapele lui.

Taifasul îl prezida gazda și, tot ea, îl anima. Se vorbea de toate dar, mai ales, despre cele 6.000 de pogoane ce alcătuiau domeniul Alexandriei și care, pe atunci, se împărțeau — spre a fi muncite — după ochi politici și în afară de nevoile cu adevărat plugărești, după cum visa preotul Ghelican, susținut morțiș de sentimentalul și dezinteresatul Traian Enescu, de vijeliosul dar plin de sănătate și noblețe Anton Văcăreanu, de prietenosul și discretul Mihai Mândreanu și de cei cu mult bun simț: Alecu Simion și Stan Frumosu; eu, ca cel mai tânăr, eram și cel mai tăcut.

Acolo s'a pus la cale și a luat ființă „obștea pentru luarea în arendă a moșiei Alexandriei" și banca populară „Alexandru Ghica", pe care le-a condus preotul Ghelican, până la moartea sa, ajutat de cei doi plugari pomeniți.

In afară de Stan Frumosu, pe care bătrânețea l-a țintuit în ograda lui, toți ceilalți — cu mult mai înainte de vreme — au luat calea cea fără de 'ntoarcere și, despre ei, puțini își vor da seama cât a pierdut Alexandria cu moartea lor. Plugărimea alexăndreană de azi și viitor datoresc preotului Ghelican și ucenicilor lui o pioasă pomenire, iar lui moș Stan Frumosu un cald respect.

Nu cred ca cineva să fi pomenit mai des pe Cuza-Vodă și pentru al cărui suflet să fi lăsat să se prelingă mai mult vin din pahare, decât preotul Ghelican. Din dărnicia lui sufletească, o mare parte se îndrepta spre icoana celui ce ne-a făcut cea dintâi unire.

Acolo am cunoscut eu, în toată măreția ei, umanitara făptură a lui Vodă-Cuza; în casa preotului Ghelican am ridicat, cu sufletul și gândul meu, monumentul care în urmă, cu ajutorul altora, l-am turnat în bronzul fără moarte. Nu-mi amintesc în ce zi a luat ființă comitetul pentru ridicarea monumentului, nici numele tuturor celor ce l-au alcătuit; aceste amănunte se găsesc în volumul alcătuit de mine și care cuprinde toate lucrările comitetului, precum și toate listele de subscripție, volum aflat în muzeul primăriei noastre și pe care, așa cu grabă cum m-ai luat — e miez de noapte când îți scriu — nu am timpul să-l revăd, căci trebue să mă supun dorinței D-tale de a-ți înmâna aceste rânduri mâine dimineață.

dl. Avocat Fl. Georgescu,
făuritorul monumentului Cuza-Vodă.

Ce-mi amintesc este că sfințirea și desvelirea lui s-au făcut pe un ger uscat, ca cel de acum, în ziua de 24 Ianuarie 1915, că dis de dimineață sute de care au adus câteva mii de oameni, de prin împrejurimi, că fiecare plugar, mai ales cei bătrâni, au venit cu câte o pâine și o lumânărică, pe care le-au împărțit pentru sufletul celui ce le dase prima brazdă. Am și acum vedenia sutelor de luminițe ce licăreau pe tot cuprinsul grădinei publice, precum și a cucerniciei celor ce le purtau.

Un alt episod emoționant: pe la ora 8 de dimineață, mă pomenesc cu doi bătrâni pensionari moldoveni, veniți tocmai de la Iași; cetiseră în ziare despre desvelirea monumentului și dragostea ce o purtau amintirei lui Cuza Vodă le dătuse puterea de a îndura oboseala unei căi atât de lungi. M-au copleșit cu mulțumirile lor pentru gândul ce l-am, că nu mi-au dat răgazul să le mulțumesc eu, așa cum se cuvenca, pentru frumusețea antică a gestului lor. I-am avut tot timpul lângă mine, iar la masa, care s-a dat în sala mare a primăriei, i-am așezat la loc de cinste.

Și, când la sfârșitul prânzului au început cuvântările, s'a ridicat cel mai — sau cel care părea — bătrân și a spus așa:

— „Eu, dragii mei, am fost vagmistru în regimentul de călărași din Iași și nu m'am simțit niciodată mai mândru de cât atuncia când călăream împrejurul caleașcei Domnitorului nostru Cuza; atunci mi se părea că sunt mareșalul Ney".

Atât a glăsuit și n'aș putea spune, dacă numai atât a vroit a spune, sau că, sugrumat de plâns, nu a mai putut vorbi. Ceiace știu, este că ne-a mișcat adânc, că l-am ridicat pe brațe și nu știu care din cei ce ne aflam în sală, nu l-am sărutat obrajii.

. . . .

Trebue să fie multă vreme de cînd pleoapele n-au mai desvelit ochii celor doi bătrîni, ochii care, în timpul slujbei religioase a sfințirii monumentului nu și-au alungat privirile de pe fața de bronz a dragului lor Cuza-Vodă, de par'că în cutele fără mișcare vedeau clipe trăite cu mult în urmă!

Bătrînilor, dormiți în tihnă! Și pentru că voi mi-ați înflorit o zi de mare bucurie a vieții mele acum, în tăria nopții, cînd gîndul și scrisul meu vă pomenesc, nu știu cine anină de genele mele cîteva boabe de rouă în amintirea voastră.

. . . .

In puține cuvinte, cam astea s'au petrecut la 24 Ianuarie 1915, aci la noi.

Cu sănătate și voe bună,
Florea Georgescu

Alexandria, în noaptea de 18-19 Ianuarie 1937.

24 Ianuarie

Cândva națiunile au fost comparate cu niște organisme vii, căci ele se desvoltă ca și viețuitoarele. Ele sunt călăuzite de 2 idei mari, fundamentale: ideia de *unitate* și ideia de *libertate*.

Aceste 2 idei au călăuzit în mersul ei istoric și Națiunea Română, care a avut fericirea, — după multe și uriașe sforțări — să-și vadă împlinite aceste 2 idealuri.

Prin ziua de 24 Ianuarie noi trebuie să sărbătorim triumful ideii de unire, acea unire care a permis ca România Mare să se integreze în granițele sale firești; iar ideia de neatârnare, libertate, rămâne a fi sărbătorită în ziua de 10 Maiu.

A evoca figurile eroilor-martiri cari au luptat, au suferit și s'au jertfit pentru ca aceste două desiderate fundamentale să se îndeplinească, ar fi să punem prea mult la încercare răbdarea cetitorilor.

In trăsături generale este însă nevoie să reamintim câteva fapte.

Ideia unirii a fost propovăduită de scriitorii dela 1830-1840 din Ț. Românească, Moldova și Ardeal și tot pentru ea au luptat cu îndârjire și căpeteniile revoluției dela 1848.

Ei aveau ca ideal unirea tuturor Românilor, dar dându-și seama că dorința lor nu se va putea realiza ușor, începură lupta deocamdată pentru unirea cea mică, a Țării Românești cu Moldova, dar și aci întâmpinară rezistența Turciei, Rusiei și Austriei.

Mâna însă protectoare a împăratului Napoleon III, neutraliză acțiunea protivnicilor.

In anul 1856, Rușii fiind învinși în Crimeia de armatele franco-anglo piemonteze, se încheia pacea dela Paris.

Intre alte puncte din tratatul de pace, privitoare la Români, era și acela că în Moldova și Muntenia să se convoace niște adunări speciale numite *divanuri ad-hoc*, cari să exprime dorințele Românilor, căci Austria susținuse la conferință că Muntenii nu doresc să se unească cu Moldovenii.

Se dă o luptă aprigă: în Muntenia caimacamul Alexandru Ghica, fostul domn, patriot luminat, era partizan convins al ideii de unire; în Moldova caimacamul Nicolae Vogoride, înțeles cu Austriacii, era adversar neînduplecat al unirii.

Prima alegere din Moldova a trebuit să fie casată. Insfârșit ambele divanuri votează unirea.

Cu tot sprijinul ce-l aveam din partea împăratului Napoleon III, marile puteri prin convenția încheiată tot la Paris în 1858, hotărâră ca principatele să rămâie și de acum înainte despărțite, cu toate că ni se făcuse oarecari concesii ca spre ex. numele cel nou de Principatele-Unite. Conform acesteiconvenții au fost chemate 2 adunări legislative la Iași și București cu scopul de a alege separat domnii principatelor. In consfătuirea de ultimă clipă ce a avut loc în sala Elefant din Iași, ambițiunile amuțesc, și patriotismul luminat al Moldovenilor, scot din urnă numele Colonelului Alex. Cuza, ales cu umanitate de voturi domn al Moldovei, în ziua de 5 Ianuarie 1859.

In adunarea de la 24 Ianuarie 1859, Vasile Boerescu propune și deputații aleg tot pe Cuza ca domn al Munteniei.

Convenția dela Paris nu specificase însă că aceeaș persoană nu poate fi aleasă în ambele adunări! Unirea Principatelor române într'un singur stat era înfăptuită. Măreață a fost ziua de 24 Ianuarie când frații și-au dat mâna.

„Primește ales al României, împreună cu coroana Țării Românești, pe care ți-o aducem, inimile a două milioane și jumătate de Români, cari te asigură că atâta timp cât vei purta steagul unirii, al naționalității, al dreptății și al libertății, Muntenii și Moldovenii te vor urma ca un singur om" glăsula C. A. Rosetti din partea delegației sosite la Iași să ofere domnia Munteniei lui Cuza.

Cuza luptă — mult — pentru unirea definitivă. Abia la 24 Ianuarie 1862 se deschise la București primul parlament comun al României, guvernul fiind prezidat de Barbu Catargiu. Viitorul României era deacuma asigurat. Cu venirea lui Vodă Carol, Principatele-Unite devenite România, se așează pe temelie mai solidă. Independența, ridicarea țării la rangul de regat, alipirea Cadrilaterului în 1913, prevesteau zile mai frumoase pentru neamul nostru.

Insfârșit în August 1916 intrăm în războiu. La început biruitori, nefericiți apoi câtva timp, la urmă însă Dumnezeu a înzecit puterile soldaților noștri, cari la Oituz, Mărășești și Mărăști au oprit puhoiul german, cât era el de puternic. Și iată că la 27 Martie1918 în „numele poporului Basarabiei, Sfatul Țării declară că de azi înainte și pentru totdeauna se unește cu mama sa România". Urmează la 15/28 Noem. 1918 prin glasul Congresului General al Bucovinei întrunit în acea zi, declarația solemnă: „Unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru cu regatul României". Și însfârșit „Adunarea Națională a tuturor Românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți, la Alba Iulia, în ziua de 18 Noemvrie (1 Decemb.) 1918, decretează Unirea acelor Români și a tuturor teritoriilor locuite de dânșii, cu România.

Avem o Românie Mare, din care trebuie să facem o Românie tare. Să nu se uite că mai greu este de păstrat decât a câștiga ceva! Va trebui ca toți, din toate părțile, mici și mari, să ne silim din răsputeri a înfăptui și *unirea sufletească*. Aceasta-i de-acum idealul tuturor Românilor. Să serbăm cu evlavie în fiecare an, această zi 24 Ianuarie, ziua înfăptuirii unității naționale a tuturor Românilor.

Prof. N. Mustață.

Agâp!, cu noul cod penal...

de Isim

Te-a prins nevasta în flagrant,
Sau tu pe ea c'un elefant,
S-a terminat... și fără sorțul
Tragi pușcăria, căci divorțul
Nu e admis; dar mă întreb: „oare
Căsătorie, închisoare,
Nu este tot o condamnare ?"
Și-atuncea nu găsiți banal
Să zicem noul cod penal ?...!

Ești însurat și-ți place-o fată,
Căci nu mai e ca altădată
Când inima fi-r-ar să fie
Era închisă pe vecie...
Acuma însă ce credeț'
Ori cât ai fi de iubăreț,
Sau ca să zic sentimental,
Agâp cu noul cod penal.

Unei fetițe dacă-i spui
Că are ochi frumoși, căprui,
Sau, cum e obiceiul, tu
Ii soliciți un rendez-vous
Și fata face gălăgie...
Iar te 'nvârtești de pușcărie!
Dar, credeți dumneavoastră că
Există vr'una care să
Te 'mpingă pân' la tribunal
Să guști din noul cod penal ?

Dacă, cumva dintr'o eroare
Ai fost mai intim cu o *floare*
Și moș Crăciun darnic cum e
Adusu-i-a un mic bébé,
Cu noul cod ți-ai găsit nașa;

Pe unde ai să scoți cămașa,
Când îți va spune biata fată
Că pruncului tu îi ești tată ?
Cum dovediți, amicii mei,
Când ea avea 'nainte trei
Și, care e cel natural
După nouțul cod penal ?

. . . .

Te 'ntâlnești c'un prieten vechi,
Care cam mișcă din... urechi
Desfunzi o sticlă, poate două...
Și pleci spre casă pe la nouă
Voios și sprinten ca un șef,
Ba unde pui, ceva cu chef;
Dacă gardistul turburel
Vede că ești mai criț ca el
Te-a și băgat în cremenal
După nouțul cod penal.

De-acum, acasă! (o spun pentru
Aceia care stați pe centru)
Și, nici la teatru sau la bal
Nu mai călcați! Codul penal
V'așteaptă; dar...... tot eu vă spun
Că ori și cât ar fi de...... bun
Nouțul cod — vă dau dovadă —
Că 'n loc de cod e mai mult
coadă

† ANTON HOLBAN

1937 a intrat cu aripi de doliu în cetatea visului românesc.

Acum, la început de an, în zilele de 16 ale lui Ghenar, într'un sanatoriu, a murit Anton Holban...

In urma unei operații pe care și-o făcuse...

Cu Anton Holban dispare o mare nădejde a literelor române, un viguros talent literar, un fin analist al sufletului omenesc.

Anton Holban s'a născut la Falticeni, unde și-a făcut cursurile primare și pe cele liceiale. Atras de subtilitatea limbii lui Baudelaire, îndrăgostit de armonia acestei limbi și de arta franceza, Holban, își desăvârșește studiile în Franța. Aci are posibilitatea să cunoască, să știe tot celace sufletul lui dorea. Temperament înclinat spre meditație și vis, suflet dornic să observe tot și, să înregistreze, să analizeze până în amănunțimi orice obiect, Anton Holban este atras de către stilul și gândirea proustiana.

Inapoiat în țară, începe să publice întâi la *Sburătorul* d-lui Lovinescu — al cărui nepot de soră era — mici articole... Apoi apare în vitrina librăriilor, la intervale nu prea dese, cu „Romanul lui Mirel", „O moarte care nu dovedește nimic", „Parada Dascălilor", „Ioana"...

Anton Holban s'a produs și în teatru. Astfel a scris „Oameni feluriți", drama, reprezentată pe scena Teatrului Național din București.

Admirator pasionat al lui Proust, autorul Parăzii Dascălilor, a căutat să traducă ceva din opera acestuia, dar a căutat să explice, așa cum *trebuia* înțeles, „complexul", proustian.

Dacă nu ne înșelăm, am avut ocaziunea să citim cândva, credem că prin revista „Fundațiilor Regale" un fragment din încercarea de explicare a sufletului proustian.

Romanul analist găsise în A. Holban un bun interpretor, pe calea aceasta autorul „Ioanei" mergea spre perfecțiune.

La aceasta îl ajuta un simț ascuțit de observațiune sufletească și fizică, cât și puterea fineței cu care interpreta toate acestea.

Cu Anton Holban dispare un talent, un premergător și un susținător al romanului de analiză.

Pierderea este, desigur, ireparabila.

IBICUS

MIGUEL DE UNAMUNO

Miguel de Unamuno a murit. Acum o săptămână, două, — nu importă, — e vorba c'a murit. A trecut dincolo de cele lumești un om. Dar cine e (sau, mai bine, cine a fost) acest Unamuno ?

In niciun caz român... s'ar fi știut mai multe despre el. S'ar fi scris despre acest transcedent. S'ar fi explicat mai pe larg, s'ar fi elucidat problema omului, și opera, publicului nostru cititor (vai, publicul nostru cititor, ignorantul!, înghițitor de atâtea zaharicale literare)...

Unamuno e spaniol... Dintre puținii spanioli cari cred în realități, cari pot să se documenteze și să-și lege numele lor de posteritate. Cu Miquel de Unamuno dispare unul din spiritile de elită, de obiectivitate din Spania.

Un spirit revoluționar dar și conservator în acelaș timp, paradoxal, celace descoperă și pe polemist, — a făcut din Unamuno un caracter, o forță care de cele mai multe ori a fost în contrazicere cu unele manifestari ale timpului și mai ales ale oamenilor. Hotărât adversar al dictaturei a avut de suferit din această cauză. Sub dictatura lui Primo de Rivera, în 1924, a trebuit să fie deportat din țară, socotit fiind ca indezirabil, dupăce, cu zece ani mai înainte își pierduse și catedra de limba greacă pe care o deținea la universitatea din Salamanca, în urma unor vii polemici.

Unamuno ostracizat ca om este prețuit ca gânditor. Opera care i-a rămas, și e destul de mare, ne pune'n fața personalitatea distinctă a lui Unamuno.

A scris, ce-i drept, o mulțime de esseuri, de lucrări cu caracter și de cultură gene-

Urmare în pagina 4-a

Plachete

Gospodină Model!

Măruntă, rotundă, crăcănată şi cu nasul încontinuu închiriat, coana Linica trece drept cea mai respectată gospodină din mahalaua băcănilor. Veşnic cu ţigarea, cafeaua şi o noutate pe buze, coana Linica e considerată ca vecina tuturor (e drept că pe toată lumea o tratează cu cafea!); iar când Petre, soţul dumneaei, e plecat la slujbă, îşi face de lucru cu un ciorap, fie pe prispa casei, fie chiar pe butucul trântit lângă poartă. Şi aci plasându-şi noutatea unei vecine, din celalt capăt al oraşului, nu uită nici de lucru. Degetele ei groase ca nişte patricieni nu ştiu ce-i aia odihnă. Asta la stradă, adică'n văzul lumii; când e vorba de casă, atunci se schimbă socoteala. Vezi, dumneaei, măritată de atâta amar de vreme cu un soţ cu serviciu, c'nvăţată să-şi vadă singură de gosgodărie, adică să n'aibe control pe cap. Şi, în definitiv, cât îi casa de mare, ca tot într'o cameră locueşte; dece oare să se străduiască toată ziulica? Salonaşul e curat, e aranjat; antreul la fel, ş-apoi cămarnaaaa .... da' cine-o să intre acolo? Iaca mai bine stă de vorbă cu o vecină .... ce, mult o să muncească ca pentru nepricopsiţii de nepoţi?

Se cam răcorise niţel şi în dormitorul coanei Linichii se cuibărise cam mult, bătu-l-ar pustia de praf. Se gândea de vreo trei zile să-l curăţească, daaaar... vezi, vecinii trebuesc şi ei omeniţi, aşa că treci zi după zi,.. ş-apoi Petre vine numai seara şi duminica acasă. Alaiteri însă, aflând că a doua zi e sărbătoare — zi de cruce — şi ştiind că bărbăţelul dumneaei îi va împărtăşi necazurile o zi întreagă, se hotărî să dea niţel cu mătura... ooool şi cum o mai ţineau şalele!

Cumătra Mariţa (o romăncă sadea), locatara şi v e c i n a de vis-a-vis, intrigată de lipsa coanei Linichii, porni s'o caute, să-i facă o vizită scurtă (desigur la ora cafelei); dar cum deschise uşa o şi podidi strănutatul. Norul de praf ridicat de m ă t u r a vecinei îi iritase căile sensibile. Cu toate astea se aşeză pe patul dinspre fereastră, privind cu jind la cuvertura (cumpărată tocmai dela bâlciul Călăraşilor) depe patul de lângă sobă. Şi!i, cum avea niţel mâncărici pe limbă, îi şi dădu drumul:

— „D'apoi cumătră, nu aduni gunoiul pe făraşi? .... Văd că-l dai mai mult pe sub paturi"

— „Heeei, iacă şi tu, e muncă mare Marijo cumătră... ş-apoi mă dor pustiitele astea de şale.. cin'să stea fetiţă să meremetisească atât? Petreeece, după cum ştii şi ta, vine numai seară.,. el nu s-a uitat în viaţa lui pe sub paturi... vine, mănâncă, se trânteşte 'n pat şi sforăe săracul!...

DINU PADURE

Făclierii credinţii

de prof. Nicu C. Buzescu

Faptele eroice nu au numai prestigiul ineditului — şi ceiace depăşeşte titanic habitualul, — ci ele sunt, în esenţa lor, coloane de energie care rezumă potenţele creitoare ale unui neam. De aceia eroicul se bucură totdeauna de un caracter sărbătoresc — şi face să vibreze sufletul în adâncuri — pentru că revelează puteri latente — aduce la lumină ceiace este ascuns — străpunge în viitor ca un reflector — brăzdând peste veac fâşie din destinul fiinţei noastre totale. Au fost vremi când eroismul avea un caracter fizic. El era rezultatul forţii materiale. Toţi eroii antici sunt eroii muşchilor — şi Hercule este figura clasică a concepţiei fizice despre forţă. Supremul eroism era o exaltare a biologicului — era egalarea şi câteodată chiar depăşirea fenomenelor extraordinare de distrugere ale naturii. Basmele sunt resturi de glorificare ale unui astfel de eroism. Creştinismul a schimbat cu totul concepţia veche a unei vieţi forte, de natură fizică. Evident că sunt unii care au văzut în aceasta o scădere a forţii vitale a omenirii şi n'a lipsit nici acuzarea impioasă că, creştinismul a făcut cel mai mare rău omenirii, pentru că a slăbit puterea distructivă din om. Nietzsche a dat drumul la o mulţime de fulgere acuzatoare de acest fel. Dar oricare ar fi meritele şi oricare ar fi scăderile, noi suntem puşi în faţa unui fapt absolut împlinit — că eroicul antic a suferit o complectă modificare fiind înlocuit încetul cu încetul. N'aş putea spune că a dispărut gustul luptei şi al distrugerei, dar acestea au altă explicaţie în sedimentarea de veacuri a deprinderilor de distrugere ancestrale. Ceiace este demn de remarcat, este altceva: chiar dacă forţa fizică este încă utilizată ea nu mai are ca prim motor plăcerea de a distruge, ci este în serviciul exclusiv al unei idei. Creştinismul, cu toată doctrina lui spiritualistă, n-a putut să spiritualizeze complect lumea; pentru simplul motiv că într'o lume de carne, o spiritualizare desăvârşită ar coincide cu transformarea în îngeri, ceiace este aproape imposibil; dar a canalizat forţa fizică — în parte slăbind-o, iar în parte folosind-o. In orice caz ea este pusă pentru realizarea binelui. Eroicul de azi este un eroic spiritual, dar susţinut şi de forţa fizică. El este deslănţuirea în fizic a puterilor spirituale.

In războiul din Spania se dă o luptă teribilă între o reînviere a barbarismului distructiv şi a spiritualismului creştin. Nu e vorba de o luptă cu caracter economic sau de integritate teritorială, ci o luptă în sânul aceleiaşi naţiuni, între două concepţii de viaţă.

Ea nu se poate limita numai la Spania pentru că are extensiuni cosmice. Sensul acesta al luptei a fost prins de câţva însufleţiţi de ideia creştină — şi de conştiinţa de neam sfinţită de Hristos — dintre noi — şi au plecat în Spania. Au plecat înarmaţi de forţele ascunse ale eroismului legionar, să lupte pentru biruinţa creştina. Doi, dintre cei mai bravi, au căzut. S-au prăbuşit din ceruri zeeşii sub loviturile sadice ale satanei. Au căzut în pământ, pentrucă o cădere de trup înseamnă o victorie de idei: de conştiinţă. Au căzut *Moţa şi Vasile*. Au cazut ducând în Spania eroismul creştin al neamului nostru. Ii vom aduce în ţară ca simboluri de jertfă pentru Hristos. Ei sunt înălţări uraganice ale adâncurilor permanent creştine ale sufletului nostru naţional. Ii plângem pentru moartea lor, dar îi slăvim pentru biruinţa sufletului lor; căci prin ei ne nemurim şi noi. Ei vor duce în eternitate făclia credinţii neamului nostru.

Noul amplasament al statuiei Domnitorului Cuza

Primul program al Serbărilor Unirii

PRINCIPATELE-UNITE

Consiliul Miniştrilor din Ţara Românească

J U R N A L

Consiliul Miniştrilor în şedinţa de la 11 Ianuarie anul 1860, văzând referatul ce, D. Ministru Secretar de Stat la Departamentul din întru ne înfăţişează, atingător de ceremonialul ce urmează a se face în ziua de 24 Ianuarie corent aniversala alegerei INALŢIMEI SALE PRINŢUL DOMNITOR în persoana căruia s'a realizat marele principiu al Unirei Moldo-Românilor; luând în băgare de seamă programul pentru serbarea acestei zile, ne unim şi încuviinţăm acel program întru toate întocmai.

(semnează) ION GHICA, A. G GOLESCU, I. FLORESCU, K. STERIAD, G. CREŢEANU.

P R O G R A M

pentru Serbarea Naţională de 24 Ianuarie aniversala alegerii Inălţimei Sale Prinţului Domnitor

I

Ziua de 24 Ianuarie aniversala alegerii INALŢIMEI SALE DOMNITORULUI Principatelor-Unite fiind cea mai mare serbătoare naţională de realizarea în persoana MĂRIEI SALE a principiului Unirei Moldo-Românilor se va celebra în toată Teara.

II

La 6 jum. ore de dimineaţă se va saluta ziua dupe dealul curţii Mihaiu-Vodă cu 21 tunuri spre a vesti Capitalei deschiderea serbătorii.

III

La 9 ore de dimineaţă oştirea de toate armele în plină uniformă va fi aşezată în curtea şi pe dealul Mitropoliei.

IV

La acelaş oră se vor aduna în curtea Mitropoliei DD. Starosti ai osebitelor corporaţii din capitală cu drapelele lor.

V

La 10 ore înainte de amiază în biserica Sf. Mitropolii, dupe săvârşirea oficiului leturghiei, se va cânta un Tedeum de către prea Sf. Sa părintele Mitropolitul, la care vor asista D. D. Miniştrii, Statul Major al oştirei şi funcţionarii Statului, Corpul diplomatic va fi invitat a asista la Tedeum.

Pe când se va cânta Tedeumul se va saluta cu 101 tunuri.

VI

De la 12 ore până la 2 dupe amiază în sala Palatului Tronului, va fi primirea felicitaţiilor.

VII

Domnul Ministru Secretar de Stat la Departamentul Cultului cu acela al Departamentului Afacerilor Streine, vor face invitaţiile cuvenite, atât pentru celebrarea religioasă cât şi pentru ceremonialul felicitaţiilor întru ceiace priveşte la corpul diplomatic şi funcţionari Statului.

VIII

Seara toată Capitala va fi iluminată. Ministerul de Intru în înţelegere cu Consiliul Municipal vor îngriji de iluminarea localelor autorităţilor publice.

IX

Domnul Ministru Secretar de Stat la Departamentul din Intru prin înţelegere cu Ministrul Cultului va face punere la cale ca în toate oraşele şi satele să se serbeze ziua de 24 Ianuarie ca o serbătoare naţională şi în toate Bisericile să se facă Tedeum PENTRU A INVOCA BINECUVÂNTĂRILE PROVIDENŢEI ASUPRA INALŢIMEI SALE PRINŢULUI DOMNITOR.

X

La 10 ore înainte de amiază în oraşele reşedinţe de judeţe dupe săvârşirea oficiului leturghiei, se va celebra Tedeum în prezenţa D-lui Administrator şi a tutulor funcţionarilor Statului, unde va fi şi un escadron de jandarmi în plină uniformă ca să salute cu trei salve de puşti cântarea Tedeumului.

XI

D.D. Administratori de judeţe la 12 ore vor primi felicitaţiile tutulor funcţionarilor Statului, şi seara toate oraşele vor fi iluminate prin îngrijirea D.D. Administratori cu Municipalităţile întru ceiace priveşte localele autorităţilor publice.

XII

In fiecare oraş să se împarţă pâine şi carne din fondurile Municipale la 10-15 familii din cele mai scăpătate.

Anul 1860 *Ianuarie* 11, *Bucureşti.*

Transcriere, după originalul din muzeul istoric al oraşului Alexandria, de

V. I. Barbu

Miguel de Unamuno

— urmare din pagina 3-a —

rală. Notăm printre altele lucrările: „Sentimentul tragic al vieţei", „Esenţa Spaniei", Agonia Creştinismului". Unamuno a facut şi literatură. A scris: „trei nuvele exemplare", romanul „Ceaţă" şi altele......

Opera lui capitala română, însă, „Viaţa lui Don Quijote şi a lui Sancho". — Unamuno vede în Don Quijote simbolul cel mai curat al sufletului spaniol.

Intreaga operă a lui Unamuno este străbătută de un puternic individualism, şi fiind în acelaş timp, încrustată în realitatea spaniolă.

Odată cu prăbuşirea dictaturii i s'a permis lui Unamuno reîntoarcerea în ţară. In ultimul timp el se statornicise la Salamanca, în teritoriul ocupat de generalul Franco.

Unamuno moare în vârsta de 72 ani.

Bică Mazilu

ACTUALITAŢI

CULTURALE—ARTISTICE—SOCIALE—POLITIC[E]

de Sagittari[us]

Examenele de gradul II

ale învăţătorilor au stârnit mare necaz în mijlocul candidaţilor.

Şi pe bună dreptate. D. Dr. Angelescu ministrul Educaţiei Naţionale, pe care întreaga învăţătorime începuse a-l stima şi a-l aşeza alături de marele Haret, ca un susţinător al corpului didactic, fiindcă, cu o grijă şi perseverenţă inegalabile a susţinut şi satisfăcut o mare parte din doleanţe, numind peste 10.000 de învăţători fără posturi, deschizând şcolile româneşti închise construind şi înfiinţând noi locaşuri de lumină, acordând gradaţiile legale celor nedreptăţiţi etc., tocmai D-sa a buclarisit-o la sfârşit de guvernare.

Ce s'a întâmplat la Piteşti, ne abţinem de a califica şi înfiera.

Căci este inadmisibil ca la Sibiu, Cluj etc., să treacă peste 50 la sută din candidaţi, iar aci aceiaşi învăţători cu aceeaşi pregătire să cadă cu duiumul.

Să nu mai spunem nimic de subiectele date ca cel din biologie, ci să ne mulţumim a releva că marea nedreptate pare a se înlătura graţie iniţiativei unui grup de deputaţi în frunte cu d. Petre Ghiaţă care au întocmit un proect de lege prin care se admite un nou examen în luna Martie.

Deasemenea, relevăm şi convingerea multora că vina nu este a ministrului ci a unui satrap din minister care leagă şi desleagă şi care răspunde la numele de Petre.

Un poet teleormănean

rătăcit pe la Galaţi, care poartă cu cinste haina militară apare pe firmamentul literar cu un volum de epigrame „CIRIP-CIRIP".

Este d. P. I. Antonescu (Pion Anton.) fiul vrednicului primar Niţă Antonescu din Ţigăneşti.

Volumul tânărului poet este o scurtă desfătare: vers cinstit, ritm şi rimă normală, vocabular ales, figuri de stil noi şi savuroase, ironie când uşoară, sfârc de bici, când înţepătoare ca un ac fin, când tăioasă ca o sabie bine ascuţită; niciodată vulgară.

Să luăm la întâmplare o epigramă:

Domnului Col. D... cu ocazia mutărei din garnizoană

Banchet i-au dat în cinste
Cu multă bucurie...
Nu că pleacă, ci tocmai...
Că n'are să mai vie.

sau alta:

Unui ofiţer de cavaler[ie]

Doi copii au fost... cu grijă
I-a crescut din primii paşi;
Unul e deştept, iar cel'lalt
...Ofiţer de călăraşi.

Nu este aşa că am dreptate?
Să ne trăiască !

Un nou ambasador

al ţării ne reprezintă cu mu[ltă] strălucire în America: este mar[ele] nostru *George Enescu.*

Să mă explic.

Acum vreo zece ani eram la Pa[ris] într'un cerc de intelectuali france[zi], englezi, italieni, etc, la Sorbo[na] într'un amfiteatru, la o confer[inţă] a unui literat francez. Profitam [de] această ocazie ca să vorbesc [de] ţara noastră.

Fotografiile de peisagii, mu[nţii], marea, delta noastră, părea c[ă] interesează pe străini, căci mi se [pu]neau diverse întrebări.

Cineva mă întreaba daca a[vem] cale ferată. Un altul mă întreb[a] ce, dacă avem grâu mult nu [mân]căm *decât* mămăligă. Un altul gata să mă contrazică atunci [când] i-am spus că Bucureştiul este [ca]pitala României.

In fine, pentru a le doved[i] ţara noastră merge în ritmul [pro]gresului şi că aduce o reală [con]tribuţie pe altarul civilizaţiei, le [am] înşirat o lungă serie de oameni [de] seamă: literaţi, savanţi, bărba[ţi de] stat, artişti etc... (Făceam ac[easta] fiindcă un englez îmi înşirase în elanul lui de a ridica în [slăvi] Ungaria, vreo 20 de nume, de [fi]guri celebri).

Am rămas surprins când d[in] ce înşiram au fost cunoscute mai următoarele nume: N[icolae] Iorga, Dr. Babeş, Ionel Brăti[anu], Nicolae Titulescu.

Când le vorbii de arta r[omâ]nească şi pomenii numele lui E[nes]cu, francezii săriră în cor:

„Enescu este al nostru, e [fran]cez; este o glorie şi o mând[rie a] Franţei..."

Cred că nu greşesc când [spun] că propaganda pe care o fac[e E]nescu în America, în tripla lu[i ca]litate de compozitor, executa[nt] virtuos şi dirigent, — este p[rodi]gioasă.

In adevăr, câte mii de a[meri]cani nu vor fi întrebat pentru [prima] dată auzind de patria lui E[nescu] unde este România?

Prin acest mare ambasado[r vom] fi cunoscuţi şi apreciaţi de străini sub un alt aspect.

NIMIC NOU SUB SOARE

— FRAGMENT — *de Al. Depăr[ăţeanu]*

Nu e nimic nou sub soare,
Nu e nou nimic
Bea mănâncă, doarme, moare,
Şi mare şi mic.

De când plouă, de când tună,
De când pe cer sânt:
Soare, stele, nori şi lună
Ş'oameni pe pământ.

Mieii sunt mereu victime,
Lupii carnefici,
Cei mai mari, ca şi'n vechime,
Bat ş-azi pe cei mici!

Ici vezi aur şi rubine,
Brocart şi satin,
Vezi banchete şi festine,
Cupele cu vin.

Dincolo, vezi săracia
Trenţele-şi cârpind
Şi 'n gunoi filozofia
Cinic'aromind!

De-ţi arunci ochii prin case
Nimic vezi schimbat:
Parazitul linge vase
Şi-azi neruşinat!

. . . .

Ce schimbare vezi în lume?
Ce progres vedem?
In costum, în formă, 'n nume?
Astea poate-avem!

Lângă geniu şi virtute,
Albe flori d'amor,
Ce modeste şi tăcute,
Şed în umbra lor.

Insolenţa vezi că scoate
Mândră capu'afar'
Cum ciupercile plouate
Es din bălegar!

Puţin sgomot ca s'ardic[ă]
Câţi Alcibiazi,
Taie câinilor, amice,
Taie, frunză ş'azi!

C'un felinar Diogene
Ziua d'ar căta
Şi-astăzi (de nu i-ar fi
Oameni n'ar afla!

Prostituţia antică
Din lume a'ncetat
Sau din contra se ridic[ă]
Val înfuriat...

Şi, din ce în ce mai [...]
Ingâlat mereu
Se'ntinde din lupanare
Până 'n gineceu!

Damele fără pudoare
Dau pe bani amo[r]
Şi chiar mamele, oroa[re]
Vând fetele lor!

Iar barbaţii, cum se s[...]
Sus pe la boeri,
Capăt ranguri, funcţiu[ni]
Şi bani prin mue[ri]

. . . .

Nu e nou nimic sub [soare]
Nu e nou nimic;
Când cad unii, nu ve[zi]
C'alţii se ridic?

. . . .

Ecran regional

ROŞIORI-DE-VEDE

Serbare studenţească

In seara de 3 Ianuarie a. c. a avut loc în sala „Giuvelca" un festival artistic dat de Cercul studenţesc teleormănean.

D. Bucur Stănescu, preşedintele cercului în cuvântul de deschidere a arătat rolul tineretului în epoca actuală, accentuând necesitatea unui curent naţionalist ca un imperativ categoric al vremii. D-sa a spus, că tineretul de azi întrupează spiritul colectiv al poporului nostru.

A urmat o frumoasă producţie artistică, compusă din coruri, recitări, solo, executate de studenţi. Serbarea a avut succesul dorit. De altfel sala a fost arhiplină, ceea ce denotă că roşiorenii sunt amatori de festivaluri artistice serioase.

Inspecţie

Subcentrul de pregătire premilitară din localitate a fost inspectat de d. colonel Ionel Caianu dela Inspectoratul P.P. Bucureşti. D-sa a constatat progrese remarcabile şi a felicitat pe şeful subcentrului de activitatea pe care o depune şi de felul cum înţelege să facă educaţia cetăţenească şi moral-religioasă. Meritul se cuvine şi d-lui colonel Ştefan Săndulescu, subinspectorul P. P. Teleorman, care ştie să-şi aleagă colaboratori preţioşi.

Examenele de înaintare ale învăţătorilor

La examenul de înaintare de gr. II s'au prezentat din judeţul Teleorman 300 de candidaţi şi candidate. La proba scrisă au reuşit numai 31, fapt ce a produs o demoralizare în rândurile învăţătorilor. Cine să fie de vină de acest dezastru ?

Post de Diacon

Primăria locală a fixat în bugetul pe 1937 un ajutor de 3000 lei lunar pentru plata unui diacon la biserica Sf. Teodor. Rămâne ca Patriarhia să numească pe noul diacon.

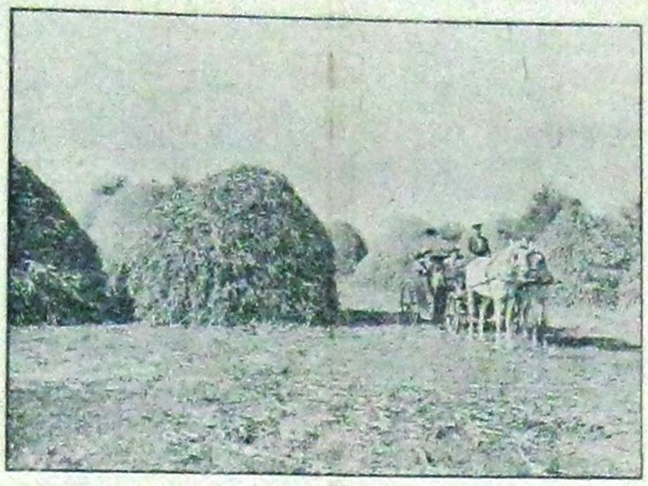
Serbare Culturală

Subcentrul P. P. Scrioaştea de sub conducerea d-lui profesor Iliescu a organizat o frumoasă serbare. Cu această ocazie d. Stefan Iliescu a arătat importanţa instituţiei de pregătire premilitară şi rezultatele salutare la care s'a ajuns. Premilitarii au executat dansuri naţionale şi cântece populare.

Cronica cerealelor la Alexandria

Gazeta noastră va cuata ca, treptat-treptat, să îmbrăţişeze şi să-şi creeze noui rubrici, în desbaterea problemelor la ordinea zilei.

Ne-am gândit pentru astăzi, a însăila aci, câteva rânduri, în ceiace priveşte comerţul cu cereale.

Aspect de toamnă — Belşugul plaiurilor alexăndrene.

Este ştiut faptul că la bursa de cereale din Alexandria se fac transacţiuni în număr destul de mare şi, după statistica Camerei de Comerţ şi Industrie, circ. T. Măgurele, se poate vedea că oborul de cereale (din Alexandria) ocupă locul al doilea din judeţ.

Zilnic se desfăşoară o activitate continuuă.

Datorită faptului că oraşul Alexandria se află într'o regiune agricolă destul de bună, solul prezentând destule avantagii plantelor-cereale, înregistrăm această activitate, cum nu putem găsi în altă parte a judeţului.

Acum, la început de an şi la început de cronică, putem spune doar puţine cuvinte.

Ne vom da silinţa ca, de două ori pe lună, să înregistrăm aci activitatea şi transacţiunile ce se vor încheia la acest obor.

Sărbătorile Naşterei Domnului dimpreună cu tot alaiul lor au cam stânjenit întru câtva mersul bursei cerealelor.

Insă, ceeace ne bucură, atât pe noi, pe negustorii cerealişti cât şi pe ţăranii producători, e că, la începutul anului 1937 preţul cerealelor cunoaşte o frumoasă urcare. Şi ceeace e mai bucuros e că această urcare e în mers repede.

Astfel, grâul se plăteşte azi, grâu de mijloc, între 44-46 000 lei vag. loco, iar porumbul între 26-27.000 lei vag., cu tendinţa de a ajunge la 28 000 lei poate de a şi trece.

Cauza acestei urcări este cerinţa zilnică cum şi posibilitatea pe care o au comercianţii de a exporta.

Pe piaţa locală, actualmente, se observă o mai mare transacţie de grâu. Zilnic se vând între 2000-3000 d.dal grâu. Primul cumpărător local, şi desigur şi din judeţ sunt Fabricele Colţatu, S.A.R.

Ibicus.

Contrabandă de pulbere în Bulgaria

Zimnicea.—In seara de 13 Ian., d. subit. Zilli, comandantul plutonului de grăniceri Zimnicea, venind din inspecţia pichetelor de pe frontieră, a întâlnit afară din oraş pe Anton Grasu, din Zimnicea antreprenor al şenalului, care cu toate că era viscol voia să coboare spre Dunăre, într'o şaretă, având un săculeţ în vehicul.

Cercetat de aproape, a dat răspunsuri nesigure; apoi dând bice calului, a reuşit să fugă, înapoindu-se în oraş.

Comandantul plutonului bănuind o cantrabandă, a postat grăniceri, la punctele de trecere şi în acelaş timp, însoţit de o patrulă de grăniceri, s'a stricurat pe sub râpile prăpăstioase din partea sudică a oraşului, unde a dat peste doi inşi cari duceau ceva în spate. Somaţi sub ameninţarea armelor încărcate, au lepădat două săculeţe. Fiind perchiziţionaţi, s'au găsit asupra lor baionete şi pumnale. Săculeţele conţineau câte 25 kg. pulbere, pe care voiau s'o introducă în oraş, din Bulgaria.

Intre timp, Anton Grasu reuşise să iasă din oraş şi fusese la Dunăre, unde întâmpinase pe contrabandişti, apoi s'a înapoiat în oraş.

Cercetaţi la pluton contrabandiştii au declarat că au mai avut un săculeţ de pulbere pe care l-au predat lui Anton Grasu.

Subit. Zili însoţit de d. comisar George I. Popescu, şeful poliţiei ducându-se îndată la locuinţa lui A. Grasu şi procedând la o minuţioasă cercetare, au găsit într'o gheţărie şi cel de al treilea săculeţ cu 25 kg. de pulbere.

In barcă s'a găsit un săculeţ cu 18 kg., de cafea, transportat de A. Grasu cu şareta.

A. Grasu a achitat amenda de 25.000 lei şi a fost lăsat liber.

Cei doi bulgari contrabandişti se numesc Marin Fl. Bratu şi Atanasof Stoian, iar barcagiul lor Gheorghe Ghişcu.

Toţi trei sunt arestaţi.

Pulberea, cafeaua şi barca au fost confiscate.

ALEXANDRIA

Gest cercetăşesc

Cercetaşii centuriei I—cohorta „Hatman Mihăiţă Filipescu" din localitate—formată din elevii liceului Al. Ghica, au contribuit la complecta echipare a patru pui de şoimi din centuria „Ştefan cel Mare", de pe lângă şcoala primară nr. 2 băieţi, de sub comanda d-lui Elefterie Nedelescu.

Premii cercetaşilor

Detaşamentul de cercetaşi de sub comanda d-lui prof. N. Mustaţă, comandantul cohortei locale, care a luat parte la a IV jamboree naţională dela Poiana-Braşovului, a obţinut premiul I (pe jamboree) la escladări şi menţiune la prim ajutor, singurele probe la care s'au prezintat.

Funcţionari înlocuiţi

In urma întrunirilor de protestare contra câtorva funcţionari superiori din poliţia locală, direcţiunea generală a poliţiilor a ordonat imediata înlocuire a d-lor ajutori-comisari Necşulescu şi Mărăşescu, mutaţi în alte localităţi.

Intrunirea meseriaşilor din Teleorman

T.-Măgurele — *O întrunire a meseriaşilor din T.-Măgurele, Alexandria, Roşiorii-de-Vede şi Zimnicea a avut loc în oraşul nostru, care s'a ţinut în localul Camerei de muncă, filiala T.-Măgurele din oraşul nostru.*

Intrunirea a fost prezidată de d. G. Dumitrescu, preşedintele filialei locale, care luând cel dintâi cuvântul a expus greutăţile ce se creiază meseriaşilor, prin proectul de lege relativ, la acordarea de credite, numai meseriaşilor cari sunt absolvenţi ai unei şcoli profesionale.

In acelaş sens, au mai vorbit d-nii Ion Petrescu şi M. Tinculescu, după cari, adunarea propune să se redacteze un memoriu, care să fie trimes atât forurilor superioare, cât şi d-lor deputaţi şi senatori ai jud. Teleorman, precum şi tuturor persoanelor cari înţeleg să ia apărarea meseriaşilor în general.

MEMORIUL:

Noi, meseriaşii din T.-Măgurele, Roşiorii-de-Vede, Alexandria şi Zimnicea, luând în discuţie proectul de lege referitor la acordarea de credite, numai meseriaşilor cari au terminat un curs profesional, am constatat — cu sufletul plin de durere — nedreptatea ce se face meseriaşilor prin deosibirea ce se preconizează în dauna unora dintre fiii aceleiaşi ţări.

Luptând — cot la cot — pentru realizarea idealului naţional, — fără a mai socoti că 90 la sută din actualii meseriaşi sunt copiii celor cari s'au jertfit în războiul pentru întregire, noi meseriaşii pe ai căror umer se sprijină industria naţională ;

Noi, cari contribuim la sarcinile statului în aceiaş măsură ca şi ceilalţi contribuabili.

Noi, cari ne caştigăm existenţa cu greutăţi şi sacrificiu însă în mod cinstit şi cu demnitate nu putem accepta deosibirea dintre meseriaşi, când proectul ce urmează să devină lege, are scopul să încurajeze industria naţională.

Proectul de lege, creiază două categorii de meseriaşi : una privilegiată şi alta oropsită.

De aceia, în aceste momente de grea încercare, ne ridicăm şi protestăm cu toată energia contra acestui proect şi cerem ca prin legea ce se va vota, să se acorde credite egale tuturor meseriaşilor români, fără nici o deosebire.

După citirea memoriului, adunarea a luat sfârşit.

Spiritualitatea Românească

(Urmare din nr. trecut) de **prof. N. Buzescu**

Dacă este absolut adevărat că naţiunile sunt fiinţe mari, atunci aceste naţiuni trebue să aibe un fel al lor de a fi — *un modus vivendi* — un specific nu numai organic, dar şi spiritual. Ei bine, această spiritualitate este fluidul care sapă în viitor albia pe care trebue să curgă fiinţa noastră : fiinţa noastră naţională. Naţiunile au ceva comun : existenţa. Ele sunt, dar felul cum sunt, este creiat de specificul spiritual al fiecăreia din ele. Acest specific se desprinde din forma trecutului, din năzuinţele lui ; el este o putere internă ce planează mereu peste timp. Spiritualitatea este o putere internă care nu rupe forma materială a fiinţei, dar care transfigurează şi împinge într'o unitate reală de simţire, de cugetare şi de viaţă. Prin existenţa noastră individuală ne simţim izolaţi unul de altul, însă ne găsim uniţi într'o formă superioară şi totalitară de viaţă, pe care o numim spiritualitate. Această spiritualitate nu pluteşte însă pe deasupra noastră, ca un nor care să ne înfăşoare şi care să ne împiedice de a ne mai distinge. Din contră !, ea ţâşneşte din adâncurile fiinţei noastre, ne leagă de un trecut cu care suntem în unitate de viaţă şi ale cărui destine le purtăm în fiinţa noastră actuală. Când vrem să ne definim fiinţa nu căutăm în afară, ci în noi, în adâncurile noastre.

Formele de viaţă istorică nu sunt pregătiri, ci sunt apariţii spontane. Spiritualitatea se produce în chip spontan în existenţa istorică. Orice raţionalizare a fiinţei noastre şi orice încercare de a o îndruma pe alte făgaşe decât pe acelea indicate de entitatea noastră spirituală este o desrădăcinare şi o artificializare. Nu există o nouă spiritualitate, cum încearcă să insinueze unii filozofi – spre ex. d-l Motru – ci există o spiritualitate şi veche şi nouă. Veche pentru că a fost şi nouă pentru că pătrunde cu aceiaş putere în organismele intime ale fiinţei noastre naţionale. La întrebarea dacă avem sau nu o spiritualitate românească, răspunsul este desigur afirmativ : *avem !* Avem pentru că spiritualitatea noastră nu poate fi decât românească. Ea întruneşte două elemente : un element formal istoric — noi ca neam şi pământ — şi un element real — noi românii însufleţiţi de anumite credinţe şi idei care formează forţa de împingere în viitor şi de creştere a fiinţei noastre. Nu există o spiritualitate reală decât atât cât ţâşneşte dintr'o fiinţă legată de pământ. Fără îndoială că în istorie există un specimen de spiritualitate care să nu provină dintr'o fiinţă legată de un pământ, cum este, spre exemplu, spiritualitatea jidovească ; însă ea este o spiritualitate distructivă. Distructivă pentru celelalte fiinţe. Inţelegem prin spiritualitatea noastră românească putinţa de a ne desvolta liberi şi pe marile linii ale datinilor noastre istorice, inspirându-ne din cosmosul nostru românesc. *Acest cosmos îl formează credinţa noastră ortodoxă şi înfrăţirea noastră cu pământul în care suntem înfipţi.*

Răul vremilor noastre este cauza de dezintegrarea cosmică a fiinţei noastre şi de acceptarea şi introducerea în ţinutul fiinţei noastre româneşti a o mulţime de elemente şi spiritualităţi, care sunt absolut străine de noi şi de idealurile noastre. In măsura în care pătrund în organismul fiinţei noastre, slăbeşte şi se destramă existenţa noastră românească. Tineretul poartă 'n el nostalgia constituţiei noastre ancestrale de popor ortodox şi de o viaţă pur românească. El luptă cu răul trădărilor istorice şi, mai ales, cu răul dualismului dintre gând românesc şi şi faptă neromânescă. El vrea să trăiască integrându-se în chip fiinţial în istoria noastră ca o vieţuire specific românească. Şi cred că nu este o ruşine. Cui îi e ruşine de această formidabilă dinamică a spiritualităţii noastre n-are decât să ne lase în pace. Noi preferăm compromisurilor dulcege umanitariste, dictate de mafia iudaică din întuneric, amărăciunile unui proces generic de conştiinţă pur românească şi calea aridă a integrărei în spiritualitatea noastră trădată sistematic de aventurierii principiilor largi, umane, care în loc să păstreze figurile istorice ale naţiunilor, tind să le desfigureze într'o formă haotică şi infernală de existenţa internaţională. Cine vrea s'o facă n-are decât să se ducă în altă planetă. Noi vrem să trăim pe a noastră ca români curaţi. Şi, vom putea. Vom putea pentrucă noi credem într'un Dumnezeu şi într'o vocaţie românească.

Compartiment local

Daruri pentru copii săraci

Cercetaşele centuriei III „Lumina" — de sub conducerea d-nei Eftimovici — a gimnaziului de fete din localitate au colectat şi împărţit daruri elevelor sărace dela şcoalele primare nr. 1, 2 şi 3.

S-au distribuit: 20 rochiţe, 14 perechi de încălţăminte, 2 haine de iarnă, 2 costume, ciorapi, cămăşi, bomboane şi mandarine.

Gest lăudabil

Micuţa Tauch Elisabeta, elevă în clasa I primară, a donat caseta cu micile-i economii, pentru ajutorarea copiilor săraci.

Parastas

Duminică 17 I. c., din iniţiativa unui grup de legionari, s-a oficiat în catedrala oraşului un parastas pentru eroii români căzuţi în Spania, pe frontul Madridului: Ion Moţa şi Vasile Marin.

Infiinţarea unui nou dispensar

Din iniţiativa şi prin stăruinţa d-lui Alex. Colfescu—primarul oraşului—oraşul nostru va fi înzestrat cu o nouă instituţie sanitară: *„Dispensarul de Puericultură Dr. Titu Gane"*.

Ministerul Sănătăţii a aprobat înzestrarea completă a acestui dispensar, menit să dea Alexandriei generaţii sănătoase.

Băile Comunale

Prin stăruinţa d-lui Alex. Colfescu, Ministerul Sănătăţii a aprobat un ajutor pentru amenajarea şi redeschiderea băilor comunale. Sănătatea publică se vede că preocupă în mare măsură pe actualii edili.

Conferinţe

De comun acord cu primarul oraşului, Dl. Dem. R. Mihăescu — directorul liceului — a invitat o seamă de intelectuali pentru deschiderea unui ciclu de conferinţe. Suntem informaţi că printre cuvântători vom avea plăcerea să ascultăm pe d-nii: Gala Galaction, Dr. Simionescu (T.-Măgurele) Av. Alex Colfescu, Dem. R. Mihăescu, precum şi câţiva intelectuali din judeţ.

Se înfiinţează oare un nou ateneu?

Corespondent

Comunism ad-hoc

— urmare din pagina I-a —

votate de parlamentul francez, în vederea apărării *graniţelor*, a fost şi legea pentru *naţionalizarea industriilor* în legătură cu *apărarea naţională*.

Deci, dela primul pas al guvernării teoria comunistă primeşte cea mai crâncenă lovitură.

Cei ce au vizitat de curând Franţa, au constatat la faţa locului că departe de a se întrona internaţionalismul roşu, în afară de fanfaronada trâmbiţată de o presă interesată, de butonul roşu purtat cu emfază de un număr, — este drept respectabil, — de cetăţeni şi de grevele muncitoreşti, întâmpini pretutindeni acelaşi sprijin şovin caracteristic francezului, aceiaşi mândrie pentru naţie lui, unde în adevăr domneşte spiritul de libertate, fraternitate şi egalitate, dar...... între francezi, căci streinii cu greu pot, chiar sub acest regim, — să-şi găsească un rost, o bucată de pâine.

Apoi, e bine să se ştie, guvernul nostru a găsit la guvernul actual al Franţei o deplină înţelegere a nevoilor româneşti, iar delegaţii noştri s'au bucurat de cea mai cordială primire. Inlesnirile financiare ce ne face azi Franţa şi ajutorul dat de ea pentru grabnica noastră înarmare, este o dovadă că, indiferent de politica internă şi de cine formează şi conduce azi guvernul, prietenia ei pentru noi este preţioasă şi că politica externă de ieri a ţării, cea de azi şi cea de mâine, nu poate fi decât alături de cei ce au luptat pentru actualele graniţe, alături de cei ce au interes ca aceste graniţe să rămână definitive şi să garanteze intangibilitatea tratatelor de pace.

„Unde va fi ultimul soldat francez va fi soldatul român", a spus M. S. Regele Carol II.

Să lăsăm deci pe seama celor mari şi cu răspundere deplină cârma politicei externe.

In ceace priveşte politica internă a altor ţări, ar trebui să nu ne intereseze şi să ne vedem de sărăcia şi necazurile noastre, Franţa însă prea ne este dragă ca să nu ne întristăm la durerile ei şi să nu avem o tresărire de bucurie când constatăm că internaţionalismul comunist stă la masă cu naţionalizarea industriilor. Aceasta ne îndreptăţeşte să credem că acolo este un comunism ad-hoc.

Alexandru Colfescu

DIVERSE

▬ *Antisemitism, sau instinct de conservare?*, este articolul pe care ziarul nostru îl publică în numărul viitor sub semnătura d-lui Alex. Colfescu, primarul oraşului.

▬ D-l profesor I. Peteanu ne roagă să arătăm că d-sa nu face parte din *„Cercul de Şah Alexandria"*.

In urma unor scrisori primite la redacţie, prin care câţiva cititori cer insistent deschiderea seriei *„plachetelor"*, d-l Dinu Padure îşi reîncepe activitatea în numărul de faţă.

▬ D-nii învăţători sunt rugaţi a ne trimite dări de seamă asupra cercurilor culturale învăţătoreşti.

Poate e ultima dată..

Poate e ultima dată când ne-am văzut...
De-aci vor trece zile şi luni şi ani
Şi ochii tăi nu-şi vor mai roti spre mine
Ovalul lor mare ca nişte sboruri de vulturi...

Dacă ne-am mai regăsi cândva?
Cred că numai în amintire;
Acolo unde sufletele noastre
Şi-au dat întâlnire...

Bică Mazilu

De-ale Fumoir-ului

Experienţă

— Când auzi pe cineva zicând: „Asta am să ţi-o explic în două cuvinte", — înarmează-te cu răbdare, ia un scaun şi aşteaptă.

x

Negustorie

— „Domnule Iţic, nu cumperi un geamantan?"

— „Şi ce să fac iu cu el?"

— „Să-l iei când pleci la drum; pui în el o haină, o cămaşe, un pantalon"...

— „Ci spui? Şi pi urmă vrei să călătorească în pielea goală?"

x

Sinceritate

Conu Matache, mare moşier, aşteaptă în străinătate rezultatul unui proces cu ţăranii de pe moşie.

Avocatul său care i-a câştigat procesul îi telegrafiază plin de bucurie:

„Dreptate a ieşit deasupra".

La care, Conu Matache răspunde, disperat:

„Fă numai decât recurs!"

x

Precocitate

Mătuşa povesteşte: — „Am numărat până acum 65 de primăveri"..

Nicuşor: — „Aşa de târziu ai început să'nveţe numărătoarea, mătuşico?"...

INFORMAŢIUNI EXTERNE

Ziarele anunţă:

Revolta populaţiei Spaniole contra marxiştilor

TENERIFFA (Rador). Radio-Clubul a anunţat următoarele:

După ştirile sosite aci, ţăranii din provincia Alicante s'ar fi revoltat contra guvernului marxist din această regiune. Mişcarea de rebeliune s'ar fi întins dealungul coastei mediteraniene până la Valencia.

Guvernul ar fi trimis detaşamente de miliţieni care, pentru a menţine ordinea, au deschis focul asupra manifestanţilor, făcând numeroşi morţi şi răniţi. Pe de altă parte, trupele naţionaliste care înaintează pe şoseaua La Coruna au ocupat castelul Zarazuela, ce se află în vecinătatea satului El Pardo.

x x x

GIBRALTAR (Rador). — După informaţiuni demne de încredere, trei mii de voluntari japonezi ar fi aşteptaţi la Cadix şi la Jerez, unde ei ar urma să sosească fără întârziere.

Voluntarii japonezi vor fi trimişi pe frontul Madridului împreună cu zece mii de italieni care ar fi debarcat de curând la Cadix şi care s'ar găsi actualmente la Sevilla.

x x x

Şi în orient....

Sângeroase turburări în regiunea Antiohia

ANTIOHIA (Rador). — Turburări sângeroase s-au produs astăzi la Rihania, localitate situată cam la 50 km. de Antiohia. Observatorii trimişi de Societatea Naţiunilor s-au dus la Rihania pentru a examina situaţia de acolo. Ei au fost primiţi cu o manifestaţie de simpatie de un grup de călăreţi civili turci, urmaţi de 300 partizani, cum şi de un grup de arabi. Dar, pe când observatorii se aflau în localul primăriei ascultând diferitele revendicări ale populaţiei, numeroşi extremişti turci, conduşi de agitatori veniţi din Antiohia, au atacat pe arabii aflaţi lângă primărie.

S-a încins o luptă cu ciomegele şi s-au tras focuri de armă. A fost nevoie de intervenţia unui escadron de cavalerie uşoară pentru a împrăştia pe beligeranţi. Câteva zeci de persoane au fost rănite, mai ales dintre arabi.

Fiul preşedintelui consiliului municipal din Rihania, fiind găsit în rândurile agresorilor cu o veche puşcă de război în mână, a fost arestat.

Pactul franco-turc

PARIS (Rador). — Se anunţă că d-l Vienat, subsecretar la externe, a primit pe d-l Suad, ambasadorul turc din Paris. S-a discutat chestiunea Sangiacului Alexandretta. Guvernul francez a decis să facă propuneri mai largi în favoarea Turciei. In urma acestei hotărâri pactul franco-turc privitor la Alexandretta, va fi încheiat înainte de sesiunea consiliului Ligii Naţiunilor, amânată la 21 I. c.

INTERNE

▬ Intru cât deschiderea consiliului Ligii Naţiunilor, care urma să se întrunească pe ziua de 15 Ianuarie, s-a amânat pentru 21 I. c., d-l Victor Antonescu, ministru nostru de externe, a plecat la Geneva în ziua de 18 Ianuarie.

▬ Cu prilejul a 25 de ani de activitate ştiinţifică, Duminică dimineaţa, a fost sărbătorit la Fundaţia Carol I, sub preşedinţia d-lui dr. C. Angelescu ministrul educaţiei naţionale, d-l profesor D. Gusti fost ministru, membru al Academiei şi directorul general al Fundaţiilor culturale regale.

▬ Vineri 15 Ianuarie, dl. Alfred Poninski, consilierul legaţiei polone a ţinut în sala fundaţiei „Dalles" o interesantă conferinţă, tratând despre: *Polonia în secolul al XVI*

Distinsul conferenţiar a adus o importantă contribuţie la cunoaşterea „secolului de aur" şi a legăturilor din acea vreme între Polonia şi Ţările Româneşti.

▬ In ziua de 10 Ianuarie a avut loc, în sala cinematografului Phonix din Iaşi, o mare întrunire a partidului naţional-liberal de sub preşedinţia d-lui Gh. Brătianu.

CONŞTIINŢA BLESTEMAŢILOR

Se vorbeşte adeseori despre căinţa criminalilor. — „Cine însă" — scrie Lambroso, — a avut de-a face oricât de puţin timp cu acei nenorociţi, va fi ajuns la experienţa că despre o căinţă adevărată a lor, rareori poate fi vorba".

Pentru a-şi dovedi această afirmare, celebrul învăţat italian citează pe Thomson, care dintre 410 asasini n'a găsit decât pe unul singur pocăit cu adevărat, iar între 130 ucigaşe de copii **(sau ucigaşi de fraţi, prin ardere)** a găsit numai pe două arătând căinţa adevărată. Insă de spaimă sunt munciţi toţi criminalii; frica şi mustrările de conştiinţă îi chinuesc mereu. Sufletul unui criminal **(ce şi-a ars fratele)** e întunecat şi nepătruns ca o prăpastie a iadului.

Criminalistul rus Doroşevici a ajuns, cu cercetările, la concluziile următoare: — Faptul că cei mai mulţi criminali nu arată căinţă, se explică prin mândria lor şi spiritul de corp. Acestea îi împiedică de a se arăta slabi şi pocăiţi, mai ales că ceilalţi criminali nu le-ar ierta niciodată o asemenea slăbiciune. Dar, dacă ştii să le câştigi încrederea, îi vei vedea altfel. Vei afla atunci, că cei mai sălbatici criminali sufăr adesea chinurile sufleteşti cele mai grozave.

Asasinul bestial Negel, care a comis 16 omoruri, plângea şi suspina ca un copil, când Doroşevici, care reuşise să-i câştige încrederea, îl hotără să i se spovedească. Dar, la despărţire îi zise: — „Să nu spui nimănui ce ţi-am povestit, căci de ar afla alţii, ar râde de mine",

Ucigaşul Vasiliev, care fugind din insula Sachalin, unde sunt internaţi cei mai răi criminali ruşi, a ucis pe camaradul său în luntre şi a mâncat din carnea lui, a exclamat plin de disperare: — „Dacă nu mi-ar fi frică de mare aş fugi până la capătul lumii! Mi-e frică de mare. Aş fugi ca să nu mai vadă nici un om. Aş fugi chiar de mine însumi!" Nu mult după aceia, de disperare, Vasiliev a înebunit.

— „Lucram în atelierul de cismărie al închisorii, — povestea un alt ucigaş; — cu mine dimpreună lucra un oarecare Smirnov, un tânăr care făptuise multe crime. Era înspăimântător să-l auzi povestind. Nu vorbea despre nimic altceva, decât despre omorurile lui. Işi amintea de ele, râzând; iar pe victimele lui le lua în bătae de joc.... mă cuprindea groaza numai când auzeam glasul acestui om. Şi noaptea însă trebuia să dorm alături de el, pe acelaş pat de scânduri. Odată m'am trezit, ca la un ghiont ce mi-ar fi dat cineva, şi am văzut pe Smirnov lângă mine, în picioare. Faţa lui era de un alb cadaveric; ochii-i ţinea mari, deschişi. — „Nu te-apropia de mine!", zicea; „nu te-apropia, că te ucid încă odată!" Şi tremura din tot corpul.

Cuprins de spaimă îi zisei:

— „Smirnov, ce ai? cu cine vorbeşti?"

— „Uite-l colo!, — îmi răspunse — „colo, colo — e plin de sânge — vine, vine!".

Se agăţa de mine şi mă strângea; mâinile-i erau reci ca gheaţa, dinţii-i clănţeneau.

— „Pentru Dumnezeu!, pe cine vezi?"

— „E el... e cel din urmă!", îmi şopti înfiorat.

Ii detei să bea apă şi îşi veni în fire. Mă rugă să-i las locul meu la perete, căci se temea să mai doarmă la margine.

— „Am avut o straşnică sperietură", îmi zise.

— „Dece-ţi baţi joc, toată ziua, de victimele tale?"

— „De aceia îmi bat joc fiindcă mă tem. Vin noaptea la mine; deci ziua trebue să-mi fac curaj!"

...Un arestat zise odată preotului închisoarei: — „Ce vrei? Eu pe „al meu" ştiu că l-am omorât cum se cade. Am auzit bine cum îi pârâiau oasele, când l-am lovit cu securea 'n cap. Dar tot mai trăeşte! E mereu aci lângă mine, nu se depărtează niciun pas şi mă urmăreşte, ca o umbră. Trăeşte — şi are să trăiască atâta vreme cât voi trăi şi eu — şi în mormânt o să fim alături. Ca să omori un om de tot, asta nu se poate!"

Criminalul Weinstein, care-şi ucisese soţia, nu putea să doarmă noaptea, căci mereu venea la el în celulă şi-l stropea cu sângele ei.

Un deportat la Noua Caledonie, căruia guvernul îi dăduse drept «tovarăşe de viaţă» o femeie ce-şi omorâse bărbatul, povestea după moartea acesteia: — „Cu mine a fost bună femeia; totuş mulţumesc lui Dumnezeu că a murit. Acum poate s-a liniştit. In viaţă se chiunia grozav; de îndată ce se însera, începea să tremure. Am suferit destul din această pricină. Cum stingeam lumânarea, înebunea. Tresărea din tot corpul; mâinile şi picioarele-i erau reci ca ghiaţa. — „Umbla prin casă", îmi zicea şi svâcnea de credeam că avea să moară acolo numai decât. — „Mă prinde de picioare", striga; — „se pleacă asupra mea... şi cum miroase a mormânt!" O chinuia bărbatul pe care-l ucisese.

Multor criminali li se întâmplă ca şi eroilor lui Shakespeare. Unii văd stafiile ziua, ca Macbeth, alţii noaptea ca Richard III. Doroşevici are probabil dreptate când zice: — „Nu ştiu cum e căinţa criminalilor, dar ştiu că groaza şi desperarea, din pricina crimei făptuite, continuă să trăiască în sufletul ucigaşului, atâta timp cât durează propria lui viaţă.

„A"

Tipografia şi Legătoria de Cărţi „Lumina Poporului" Mihai Stănculescu — Roşiorii-de-Vede